

Blahoslavená Zdenka Schellingová

Sestra Zdenka Schellingová sa narodila 24. decembra 1916 v Krivej na Orave, ako desiata z jedenástich detí. Pokrstená bola 27. decembra 1916 a pri krste dostala meno Cecília. Rodičia Pavol a Zuzana boli statoční ľudia a dávali svojim deťom vzornú náboženskú výchovu, postavenú na živej modlitbe a svedomitej práci. V rokoch 1923 – 1931 navštevovala Cecília ľudovú školu v Krivej. Medzi spolužiakmi bola obľúbená; bola usilovná, poslušná a rada pomáhala iným. V roku 1929 miestny farár Viktor Milan priviedol do Krivej rehoľné sestry z Inštitútu milosrdných sestier svätého Kríža, aby mu pomáhali formovať duchovnú tvár obce. Priaznivé rodinné prostredie, horlivé pastoračné účinkovanie miestneho farára a príťažlivý príklad rehoľných sestier, ktoré ju v poslednom ročníku ľudovej školy aj vyučovali, napomohli rozvoju duchovného povolania, ktoré sa prejavilo u nej veľmi skoro.

Cecília sa pre rehoľný život rozhodla na základe vlastného uváženia. Ako pätnásťročná nastúpila do materského domu sestier svätého Kríža v Podunajských Biskupiciach, rozhodnutá zasvätiť svoj život láske k Bohu a k blížnemu. Rodičia jej rozhodnutím boli nadšení a súrodenci boli na ňu veľmi hrdí. Po absolvovaní ošetrovateľskej školy sa stala postulankou a 28. januára 1936 vstúpila do noviciátu v Podunajských Biskupiciach a dostala rehoľné meno sestra Zdenka. Svoje prvé sľuby zložila 30. januára 1937 a večné 28. januára 1943. Po zložení prvých sľubov pracovala na internom oddelení na röntgene na klinike v Štátnej nemocnici v Bratislave, a potom od roku 1941 ako ošetrovateľka v krajskej nemocnici v Humennom. V roku 1942, na pozvanie vedenia Štátnej nemocnice na Miczkiewiczovej ulici, prišla pracovať do Bratislavy ako laborantka, neskôr ako asistentka na röntgenologickom oddelení u prof. Mikuláša Ondrejičku. Chorým, ktorí tu boli liečení hlavne na rakovinu, sa venovala s príkladnou obetavosťou, hrejivou láskou a profesionálnou odbornosťou. Pre mnohých bola „vzorom rehoľnej sestry a profesionálnej ošetrovateľky“.

Po politickej zmene v roku 1948 Komunistická strana v bývalom Československu začala otvorené prenasledovanie cirkvi. Mnohí veriaci boli diskriminovaní pre svoju vieru, biskupi a kňazi prenasledovaní a väznení, rehoľné kongregácie zlikvidované a ich členovia poslaní na nútené práce. Sestra Zdenka si uvedomovala potrebu brániť cirkev. Odhodlala sa k odvážnym skutkom a tak podľa svojho poznania, síl a možností vyjadrila svoj odpor voči nespravodlivému násiliu. Jej postoje vyjadrovali vnútornú ochotu priniesť aj veľké obety pre trpiacu Cirkev. Dvakrát pomáhala pri príprave úteku väznených katolíckych kňazov. Jeden pokus bol úspešný, aj keď iba čiastočne. Začiatkom roka 1952 sa spolupodieľala na organizovaní úteku kňaza Štefana Koštiala, ktorý sa v Štátnej nemocnici liečil na následky mučenia pri výsluchu. Podarilo sa jej to tak, že strážnikovi namiešala do pohára s čajom uspávací prostriedok. Po kňazovom úteku sa v nemocničnej kaplnke pod krížom takto modlila: „Pane Ježišu, za jeho život obetujem môj jediný. Pomôž mu ostať nažive!“ Tohto kňaza však pri úteku chytili a 19. mája 1952 odsúdili na 19 rokov odňatia slobody. Ale obeta sestry Zdenky bola prijatá, lebo obdobie väznenia prežil a zomrel až vo vysokom veku 5. apríla 2003 v 90-tom roku života a 63-tom roku kňazstva, päť mesiacov predtým, ako bola sestra Zdenka vyhlásená za blahoslavenú.

Druhý pokus o pomoc kňazom bol ale neúspešný. Sestra Zdenka Schellingová spolu so sestrou Katarínou Lukačovičovou uverili informácii agenta štátnej bezpečnosti, že troch saleziánskych kňazov a troch seminaristov, ktorí boli na liečení v Štátnej nemocnici (Titus Zeman, Štefan Sandtner, ThDr. Andrej Dermek, ThDr. Viliam Mitošinka, Justín Beňuška a Pavol Pobiecky) odvezú na Sibír, kde ich zastrelia. Uverili možnosti ich záchranu a úteku z Krajskej súdnej väznice

v Bratislave. Útek mal umožniť člen väzenskej stráže za finančnú odmenu. Zaobstarali potrebný finančný obnos s pomocou Marty Sandtnerovej, sestry väzneného kňaza Štefana Sandtnera. Pripravovaný útek nebol úspešný. Menovaní kňazi boli už 26. februára 1952 premiestnení do väznice v Ilave. Celá akcia slúžila ako pasca, ktorú pripravila Štátna bezpečnosť. Po jej zatknutí 29. februára 1952 bola sestra Zdenka vo vyšetrovacej väzbe kruto mučená. Potápali ju do vody, pokiaľ sa nezačala dusiť, naťahovali ju po strop a pritom ju bili. Vyšetrovatelia sa trýznením snažili prinútiť sestru Zdenku, aby prezradila informácie, ktoré sa vôbec nevzťahovali na skutok, pre ktorý bola zatknutá. Nakoniec bola odsúdená 17. júna 1952 na 12 rokov väzenia a 10 rokov straty občianskych práv za údajnú velezradu, čiže za jeden z najťažších prečinov proti štátu. Od roku 1952 do roku 1955 bola sestra Zdenka premiestňovaná z jedného väzenia do druhého. Od svojho zatknutia až do posledných chvíľ svojho pozemského života znášala všetky utrpenia s hrdinskou trpezlivosťou, s vedomou ochotou i zomrieť pre Pána Boha a pre dobro Cirkvi a bez akejkoľvek nenávisti voči tým, ktorí jej ubližovali. Takto sestra Zdenka zažiarila ako vzor vernosti a odpustenia. Ubitá skoro až k smrti vyriekla: „Odpustenie je najväčšia vec v živote“.

Keď už bolo isté, že pre vážne zdravotné problémy jej nezostáva viac ako jeden rok života (mala zhubný nádor v pravom prsníku), a aby nezomrela vo väzení, 16. apríla 1955 bola na amnestiu prepustená. Pre nepriaznivú politickú situáciu a pre strach, ktorý vtedy panoval, ju ani sestry ani lekári nemohli v Bratislave v nemocnici prijať, preto ju prijala do svojho domu v Trnave odvážna pani Apolónia Galisová, neskôr rehoľným menom sestra Lucia. Zdenkin zdravotný stav sa však po prepustení z väzenia neustále zhoršoval, preto bola prijatá na ošetrovanie do nemocnice v Trnave, ale nemocničné ošetrovanie malo za cieľ len zmierniť telesné utrpenie. Sestra Zdenka prijala svoj stav ponížene a niesla svoj kríž s odovzdanosťou do Božej vôle. Zaopatrená sviatosťami zomrela (počas svätej omše) v trnavskej nemocnici, a to 31. júla 1955 o 7.45 hod. Takto tridsaťosemročná, odvážna a vždy usmievavá Božia služobnica sestra Zdenka Schellingová, pripodobnená Ježišovi Kristovi na ceste kríža, dala svojou obetou najvyššie svedectvo lásky. 2. augusta 1955 boli jej telesné pozostatky uložené na Starom cintoríne v Trnave.

Krajský súd v Bratislave 6. apríla 1970 oslobodil sestru Zdenku od žaloby pre trestný čin velezrady a 18. novembra 1970 Najvyšší súd SSR zrušil rozsudok v celom rozsahu, a tým umožnil jej úplnú občianskoprávnú rehabilitáciu. V roku 1979 sa rušil starý cintorín v Trnave, kde bol aj hrob sestry Zdenky. Jej pozostatky spolu s pozostatkami ďalších desiatich sestier svätého Kríža boli exhumované a prevezené na cintorín do Podunajských Biskupíc. 18. septembra 2000 arcibiskup Ján Sokol v Trnave otvoril diecézny proces blahorečenia sestry Zdenky. 16. 6. 2003 bola druhá exhumácia jej pozostatkov. 7. júla 2003 bola ukončená rímska fáza procesu blahorečenia, keď Svätý Otec Ján Pavol II. potvrdil blahorečenie sestry Zdenky Schellingovej. Za blahoslavenú ju vyhlásil na sviatok Povýšenia svätého Kríža 14. septembra 2003 v Bratislave – Petržalke pri svojej tretej pastoračnej návšteve Slovenska.

Sestra Zdenka je prvou blahoslavenou ženou v našich novodobých dejinách. V katolíckom kalendári si ju pripomíname 31. júla. Keďže vtedy sa slávi aj povinná spomienka na svätého Ignáca z Loyoly, na Slovensku slávime (nepovinne) spomienku na blahoslavenú Zdenku Schellingovú o deň skôr, t. j. 30. júla.

Dobrotivý Bože, ty si dal blahoslavenej Zdenke nevšednú lásku k ukrižovanému Kristovi, ktorú prejavila radostnou službou chorým a tvojim kňazom. Prosíme ťa, dopraj aj nám, aby sme ju nasledovali v úprimnej ochote dať svoj život do služby bratom a sestrám a boli nadšenými svedkami tvojho Syna Ježiša Krista. Amen.

Blahoslavená Zdenka – oroduj za nás!